

Stjernekygger

En pige sad på det lavt skrående tag og betragtede nattehimlen med store øjne. Vinden fik hendes natkjoles sømmer til at blæse omkring de bare ankler. Hendes hud sad ind til knoglerne og var hvid og sygelig. Håret var uden glans og kindbenene stak frem. Hendes øjne var de eneste som så ud til at leve endnu, og med stor iver, indsugede de stjernerne på himlen.

Et tagvindue stod åben lidt derfra, og synliggjorde toppen af en stige. Selvom hun sad lidt derfra, på tagryggen, opdagede hun ikke drengen, før han satte sig ved siden af hende.

Hun kendte ham ikke, men sagde intet. Han havde vel ligesom hende, en grund til at sidde midt om natten og beskue stjernerne. De sad i stilhed, side om side, uden at kende hinanden og mælede ikke hinanden et ord. Men stilheden var ikke pinlig eller anspændt, den var afslappet, som var de bedste venner.

”Den er smuk, er den ikke?” spurgte pigen.

”Hm?” mumlede han. Hans ben svajede frem og tilbage og da han kiggede på hende, havde han suget læberne indad og smilede et tosset smil. Pigen kom med et lille fnis og talte så igen.

”Stjernehimlen. Synes du ikke den er smuk?”

”Der er nu ikke så meget af den, men ja den er.”

”Du skal bare blive her lidt endnu. Jo længere tid du er ude og overøser stjernerne med beundrende blikke, jo flere vil dukke op og vise deres skønhed.”

”Du taler så smukt om dem.”

”De er også smukke,” hviskede pigen, som for ikke at forstyrre stjernerne. Lidt efter, med blikket sænket, sagde hun indrømmende: ”De er mine venner.”

Drengen sagde intet til svar. Han var forsvundet.

Næste aften sad pigen igen på tagryggen og hviskede til stjernerne, da drengen satte sig ved hendes ene side.

”Jeg vil gerne være en stjerne,” sagde pigen. ”Man lever i flere millioner af år, bliver beundret af folk og når man så en dag dør, vil menneskene først vide det flere tusind år efter. Man vil aldrig blive glemt.”

Først sagde drengen ikke noget, men kiggede bare på hende. Hendes store øjne var alvorlige og lyste ansvarlighed. Hun var kun en lille pige, men alligevel sagde øjnene, at de havde oplevet så meget, som børn på hendes alder ikke burde. Og så omtalte hun døden så let.

”Livet er kort,” sagde han. ”Det ene øjeblik er du der, det næste er du væk.”

”Ja,” istemte pigen.

Den tredje nat, stillede drengen hende et spørgsmål.

”Er du syg?”

”Ja,” svarede pigen og kiggede væk, som var det pinligt.

”Meget?”

”Meget.”

”Hvorfor sidder du så ude i denne kulde?”

”Det er ikke koldt!” udbrød pigen med høj stemme og kravlede hen mod tagvinduet.

Næste nat, da de sad sammen igen og betragtede stjernehimlen, der var fyldt med skyer, tog pigen emnet fra natten før, op igen.

”Grunden til at jeg sidder herude,” hviskede pigen og sank noget spyt, for hun havde aldrig været god til at snakke med nogen om det, ”er at jeg gerne vil se et stjernes kud.”

”Et stjernes kud?”

”Ja, for når man ser et stjernes kud, må man få et ønske.”

”Hvad vil du gerne ønske dig?”

”At jeg kan nå at holde min fødselsdag. Den er om lidt under tre uger, og jeg vil så gerne blive et år ældre.”

”Det håber jeg du kan,” svarede han og lød som han mente det.

”Hvad sidder du så her på taget for?”

”Jeg venter,” sagde han og smilede hemmelighedsfuldt. Hun besluttede sig for ikke at grave dybere i det.

Næste aften, følte pigen at hun og drengen var blevet mere fortrolige, så hun besluttede sig for at snakke mere åbent om sygdom og død.

”Når man dør, så græder folk over det. Men hvor kommer man egentlig hen? Hvis man vidste det, ville folk ikke græde, men glæde sig over personens lykke.”

”Man kommer et bedre sted hen, når man dør.”

”Det har dine forældre sikkert lært dig.”

”Nej. Der hvor man kommer hen, er der lykke og latter, og slet ingen sygdomme.”

”Det lyder dejligt. Et sted hvor sygdom ikke eksisterer. Og det gør tårer vel heller ikke.”

”Nej, og du kan være med dem du kender, der er døde før dig.”

”Så når mine forældre dør, så kommer de også dertil?”

”Ja!”

”Det lyder dejligt. Et sted uden ulykke. Hvorfor er det ikke sådan i denne verden?”

”Ved fødslen bliver de fuld af dårlige følelser, og først når du dør kommer de ud af dig og du kommer til Utopia.”

”Utopia?”

”Eller himlen hvis du vil. Det er stedet hvor alle har det godt.”

”Men hvad skal man gøre, hvis dem man elsker, ikke er der endnu?”

”Vente.”

”Vente? Det lyder ikke sjovt,” konstaterede pigen.

”Men det må du.”

”Det lyder ikke som en sjov verden for mig.”

De sad længe i tavshed, indtil drengen pludselig forsvandt og pigen gik i seng.

De næste par dage måtte pigen tilbringe i sengen, ramt af en slem feber. Hun kunne høre drengen sidde på taget, men han kom aldrig ned til hende, for tagvinduet var lukket og stigen fjernet. Efter et par nætter uden hans selskab, pakkede pigen sig ind i sin morgenkåbe og et par bløde sutsko, og begav sig op på loftet. Drengen sad allerede på taget, da hun åbnede vinduet og kravlede ud.

”Du har været væk i et par dage,” bemærkede han.

”Jeg fik det værre.”

”Og det er du stadig.”

”Ja, men jeg ville gerne snakke med dig igen. Mine forældre er så fulde af bekymring for mig, men jeg måtte udenfor i nat, selvom ens ånde bliver til en hvid sky.”

”Det er lidt dumt af dig.”

”Ja, ved det. Men jeg har klædt mig varmt på.”

”Dine forældre er også dumme,” sagde drengen, som havde hun ikke talt.

Pigen pustede sig op og skulle til at forsvare dem, da et hosteanfald fik hende. Da hun stoppede, forklarede drengen sig.

”Dine forældre bekymrer sig for meget. Livet er kort, og især for kort til at bekymre sig. Men alligevel bruger mennesker det meste af deres leve år på, lige netop, at bekymre sig. Og tilmed alt for meget.”

”Det er måske dårligt i dine øjne, at mine forældre bekymrer sig om mig, men det viser at de elsker mig.”

”Man kan også vise kærlighed på mange måder.”

Pigen trak morgenkåben tættere om sig og kravlede ned igen.

Hun begyndte at få det dårligere. Både af sygdommen og af sin behandling overfor drengen. Men hun blev svagere og svagere, og snart begyndte hun at frygte, at hun næppe ville kunne opleve sin fødselsdag. Hun måtte ud og se et stjernes kud.

Drengen sad hvor han plejede og betragtede himlen, mørk som en ravn og med stjerner der var strøet ud over det store tæppe, himlen nu var.

De sagde intet til hinanden, men pludselig begyndte drengen at snakke.

”Ingen har sagt livet er let. Det kan kun være hårdt. Man prøver at klare sig så godt man kan og når man når enden, så når man den. Man kan ikke smygge sig udenom. Nogen møder enden tidligt, mens andre meget sent. Det kan man ikke ændre og uanset hvor gammel man er, så vil det ske.”

”Jeg er bange for at dø,” hviskede pigen blot. ”Jeg har set intet endnu.”

”Og det vil du heller ikke komme til.”

”Men bare jeg kan nå at holde min fødselsdag, så vil jeg være glad.”

Næste nat kom hun ikke op på taget, men der var lys i hendes værelse. Drengen landede blødt på vindueskarmen og kravlede ind i rummet.

I sengen lå hun, afkræftet, syg og hvid i døden, men der var noget fredsfyldt over hendes smil, som havde hun leet i den stund hun døde.

”Jeg lo over at jeg aldrig fik mit ønske opfyldt,” mumlede pigen og stillede sig ved siden af drengen, og betragtede hendes tomme krop.

Ved siden af sengen sad faren grædende i en stol, mens moren knælede ved ham og græd i hans skød. Det lød hulkende og forfærdeligt.

”Se på dem,” hviskede pigen.

”De sørger.”

”Jeg har aldrig set min far græde.”

De betragtede sceneriet og så nogle mænd komme ind med en bære.

”De er kommet for at hente mig,” hviskede pigen, med tårer i øjnene, mens hun så moren kaste sig over pigens krop, og skreg at de ikke måtte tage hendes lille pige.

”De er kommet for at hente din jordiske krop.”

”Det ved jeg.”

Faren hev moren væk fra den døde.

”Det var mig du ventede på,” kom det hæst fra pigen, som havde tårer i øjnene.

”Jeg skal bringe dig til Utopia.”

”Det forfærdelige sted.”

”Faktisk ikke. Hvad der vil være år for dine forældre, vil være som timer for dig. De vil snart komme op til dig.”

”Og jeg vil vente på dem.”

Han smilede over hendes ord.

”Er du parat til at tage af sted?” spurgte han og rakte hånden hen mod hende.

”Ja.”

Hun bakkede hen til vinduet med ham, mens hun stadig havde øjnene på sine forældre. Drengen kravlede ud først, og krævede at hun gjorde det samme.

Pigen hviskede et tårefuldt farvel og kom op i vindueskarmen. Hun kastede et sidste blik på dem og stak så hovedet ud i den frie luft.

Drengen svævede ved siden af vinduet og rakte hånden frem, men i det samme løb noget hvidt over himlen.

Pigen grinede og græd på samme tid.

”Det kom for sent,” grinede hun, med tårerne rendende ned af kinderne. Og så tog hun om drengens hånd og forsvandt.